

KÖDBEN

Nagyon szerettem kettesben látni őket. Valahányszor este kiléptem az utcára, mindig találkoztam velük. Sétálni indultak ők is, én is. Arra a megszokott, unott sétára, amely semmi újat sem hozott egyhangú, szürke életünkbe. A mosoly sem maradt el soha, amivel üdvözölni szoktam őket.

Vagy talán tévedek?

Igen, most már biztosan tudom, hogy az a bizonyos mosoly egyszerű elmaradt.

Hűvös őszi délután volt. Az eső esett. Esett, esett, azután hirtelen megállt. Az ablaküvegen át nem lehetett az utcára látni. A köd mindent eltakarta.

Különös, de én mindig nagyon szerettem nézni a ködöt, élvezni szürkeségét és azt, hogy benne minden elvesz. Kinyitottam az ablakot. A hideg, nyirkos levegő körülölelte forró testemet, mélyen a bensőmbé hatolt.

Emlékszem, sokszor meg akartam magamnak tartani a ködös, sötét, bódító estét, s ilyenkor két kézzel markoltam a ködbe. Úgy tetszett, hogy megfoghatom, és mindörökre megtarthatom magamnak, csak erősen kell szorítanom, erősen, hogy ne tudjon megszökni. Egyszer arra eszméltem fel, hogy ujjaim között lassan, egészen lassan valami meleg folyadék szivárog. Vér volt, de nem rémített meg. Körmeimet továbbra is görcsösen vájtam tenyerembe, mert úgy éreztem, hogy elveszítem, elszalad tőlem ez a mámorító szürkeség. Néztem a vért, de nem féltem tőle, mert a seb begyógyul. Az imádott ködöt azonban sohasem tarthatom meg magamnak, soha, ha most az egyszer elengedem.

Rohantam ekkor már vele a szobákon keresztül az utcára, mert az egész ködöt magamévá akartam tenni. A kezem sajgott.

Fájt... fájt! Én mégis cinikusan mosolyogtam. Különös mosolyt tartottam. Pedig sohasem tudtam különösen mosolyogni. A régi mosoly volt ez, amellyel őket üdvözölni szoktam... esténként.

A fiú mennyire ismerős. A ködös estékben mintha már találkoztam volna vele, csak akkor egyedül volt. Egy marék köddel rohant a sötétben, mint én, s tudom, akkor egyek voltunk.

Hihetetlen, hogy ma este még nem láttam őket. Vagy csak a köd kelti bennem ezt az érzést?

Egy darabig még álltam kint tétlenül. A kezem szüntelenül vérzett, de a ködöt már nem tartogattam.

Néztem a távot, s úgy éreztem, bosszantóan fáj valami. Tudtam, hogy nem a vérző kezem az, ami fáj, hanem az érzés, hogy eltűnt a

köd. Nem volt már köd sem a természetben, sem a kezemben, pedig a sebem szüntelenül vérzett.

A fájdalomtól nekiestem a falnak, azután két sötét árnyak. Nem tudtam gondolkodni, csak éreztem, hogy a régi mosoly újból megjelenik az arcomon. Üdvözöltem azt a két árnyat, s néztem őket sokáig, nagyon sokáig.

Éreztem, hogy többé sohasem fogom egyedül látni, amint rohan egy marék köddel, mint én. Ők ketten összetartoznak, ha ismét köd lesz, ha vérzik a kezem, időtől és tértől távol én is, ők is... a kezem.

KOLIGER KÁROLY

ÜZENET HÚGOMNAK SVÁJCBA

*Apánk a sötétség feneketlen vödrében
Alkonyatra elkeverte a színeket*

*A múlás férgjei eleszik előle az eget
Csontjaiban üszköt őről a nap*

*Ejegyenlőség határán várakozik
Keserű gyümölcsével a sejtelem*

*Vigasztalnam elérett ember lássa be
A játékot hagyja a gyerekek dolga*

*Anyánk fekete virágai izgatják
Kérlel mondom hogy mi jól vagyunk*

*Kezünkbenl eszünk markunkból iszunk
De a hírnek csak percekig örvend*

*Az évek gyűjteményében múltja már fakó
Képeit forgatja egymagában*

*A kiapadt ízek a fogyatkozó melegség
Utáni vágyakozása utolsó próbáján*

*Te írj vagy gyere haza mielőbb
És hozz bőven abból a jobbik orvosságból*